

Merhaba ben Ömer Akif Özdemir,

Bu kampa başvururken, seçilmezsem çok üzülmem diye düşünüyordum. Ama seçildim ve kampa katıldım. Birçok yeni arkadaş ve birçok daimi dost kazandım. Öylesine dolu dolu 2 hafta geçirdiğimi ne zaman anladım biliyor musunuz? Kamp bittikten sonra suratıma şamar gibi inen kocaman bir yalnızlık hissettiğimde. Normalde iki haftadır tanıdığın insanlara ne kadar güvenebilirsin öyle değil mi? Güvenin tanıma süresiyle bir alakası var sanıyordum. Lakin ortama sevgi hakim olunca güvensizlik kayboluyormuş. Sevgi de tanıdıkça artan bir şey değilmiş. Bir arada olmayı bildikten sonra, eğlenceyi hep birlikte paylaşabildikten sonra sevgi zaten hep varmış diyorsun. Meğer sevgiyi tanımadıklarımız için kilitleyip saklayan bizlermişiz. Yoksa kampa ayak bastığım ilk günden itibaren müthiş derecede bir sevgi zinciri kuramazdık. İşte bu yüzden kamp sona erince anladım ki seçilmemiş olsaydım kazandıklarımın yanında neler kaybettiğimden de haberim olmayacaktı.

Ayrıca bu kampta aslında "Yabancı" diye bir kelimenin olmadığını öğrendim. Kim neden yabancı olsun ki? Ortak bir dil konuşmuyor olsak bile herkesle anlaşabildiğimizi gördüm. Sırf anlaşamamak gibi saçma bir bariyer yüzünden insanlara yabancı diyebiliyordum. Fakat bundan sonra hayatımda "Yabancı" kelimesi olmayacak. Çünkü eğer ezberci anlayışla bir eğitim öğretim görmüyorsanız, anlaşmak ve birlikte öğrenmek için dil asla bir şart değil.

Bu projeye destek veren ve koordine eden herkese dünya çapında bir aile kurmamıza olanak sağladıkları ve bize çok şey kattıkları için çok teşekkür ediyorum. Öylesine unutulmaz anlar yaşadık ki tekrar böyle bir kampta bir araya gelemeyeceğimizi bilmek biraz üzüyor açıkçası ama neyse ki yanımızda bir sürü anı getirdik. Kamp hakkındaki düşüncelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim.